

Mirosław Olczyk

Jubileusz 25-lecia powstania Stowarzyszenia Adwokatów i Aplikantów Adwokackich

Palestra 50/9-10(573-574), 290-291

2005

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

INFORMACJA O EGZAMINIE ADWOKACKIM

W dniach 19–21 września 2005 r. i 30 września–1 października 2005 r. przeprowadzony został przez Okręgową Radę Adwokacką w Gdańsku egzamin adwokacki, do którego przystąpiło dziewięciu aplikantów adwokackich: Bogna Krysińska, Katarzyna Marchlewska-Dąbrowska, Zbigniew Brodzki, Marcin Derlacz, Aleksander Makarewicz, Piotr Michalewski, Marcin Skromak, Sebastian Sykuna i Bartłomiej Wodyński.

Egzamin odbywał się przed komisją egzaminacyjną pod przewodnictwem Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w Gdańsku, adw. Jerzego Lipskiego. W pracach komisji egzaminacyjnej uczestniczył przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej, adw. Andrzej Michałowski.

Wszyscy aplikanci zdali egzamin z wynikiem pozytywnym, wykazując przy tym wysoki poziom wiedzy merytorycznej. Aplikanci adwokacy: Marcin Derlacz i Sebastian Sykuna otrzymali z egzaminu oceny celujące.

adw. Marek Karczmarzyk

IZBA ŁÓDZKA

JUBILEUSZ 25-LECIA POWSTANIA STOWARZYSZENIA ADWOKATÓW I APLIKANTÓW ADWOKACKICH

17 września br. upłynęło 25 lat od powstania w Łodzi Stowarzyszenia Adwokatów i Aplikantów Adwokackich.

Początkowo łódzkie Stowarzyszenie rozszerzyło swą działalność na inne izby adwokackie i stało się ogólnopolską organizacją adwokatury, niezależną od struktur samorządu adwokackiego, a więc Rad Adwokackich i Naczelnej Rady Adwokackiej. Jakie cele i idee leżały przed stowarzyszeniem?

Powołana do życia dekretem z 24 grudnia 1918 r. Naczelnika Państwa Polskiego Józefa Piłsudskiego adwokatura (palestra) miała odegrać istotną rolę w odbudowie życia państwowego, struktur społecznych i zabezpieczeniu praw i wolności obywatelskich. Dlatego wyposażona została w szeroki samorząd obejmujący m.in. wpisywanie i skreślanie z list adwokackich i aplikantów adwokackich, kierowanie wykształceniem zawodowym i egzaminami, sądownictwo dyscyplinarne, czuwanie nad przestrzeganiem etyki zawodowej itd.

Historia adwokatury międzywojennej to proces stopniowego ograniczania samorządu w miarę pogłębiania się systemu rządów autorytarnych. Niemniej do końca II Rzeczypospolitej adwokatura korzystała z samorządu i jego podstawowych instytucji. Ograniczenie uprawnień samorządowych było następstwem swobodnego fenomenu prawnoustrojowego i konfliktu między administracją państwową a samorządem niezależnie od politycznego charakteru i kształtu ustrojowego.

Po II wojnie światowej adwokatura polska ze stratami w wysokości 56% adwokatów i 95% aplikantów adwokackich przystąpiła do odbudowy życia zawodowego w ramach struktur samorządowych.

Okres 1945–1989 r. to proces systematycznego ograniczania samorządu aż do wyjątkowo restrykcyjnej ustawy z 19 grudnia 1963 r. Adwokat miał ograniczyć się do wąsko pojmowanego profesjonalizmu podlegającego zresztą stałej kontroli czynnika politycznego i administracyjnego zarówno co do sposobu wykonywania zawodu, jak w zakresie składu osobowego zawodu.

Według założeń ustrojowych samorząd „nadany” łaskawie przez państwo miał być przedłużeniem administracji państwowej. Próbowano zamknąć adwokata w czterech ścianach kancelarii, a później zespołów, oraz w salach sądowych bez kontaktu z codziennym życiem nabrzmiewającym żądaniem zmian obywatelskich oraz praw i wolności.

Wydarzenia sierpnia 1980 roku, rodzący się już w pierwszych dniach września w Łodzi ruch „Solidarności”, erupcja wolności czyniły niezbędny udział adwokatury w procesie przemian ustrojowych i kształtowaniu wolności i praw politycznych, tak w skali mikro: samorządu adwokackiego, jak w skali makro: organizacji państwa i prawa.

Entuzjazm i patos spotkania organizacyjnego w salach Rady Adwokackiej w Łodzi 17 września, a w najbliższych tygodniach w salach innych Izby Adwokackich był uzewnętrznieniem pragnień zerwania dotychczasowych ograniczeń w wykonywaniu zawodu i woli odegrania należytej adwokaturze roli w kształtowaniu społeczeństwa obywatelskiego państwa prawa.

Wysłaliśmy z kancelarii wspomagać ruch związkowy, braliśmy udział w szkoleniu z prawa pracy, ruchu inicjatyw ustawodawczych, byliśmy gośćmi w zakładach pracy, konferencjach, Zjeździe Solidarności, organizowaliśmy konferencje naukowe odkłamujące historię.

adw. Mirosław Olczyk

Wyciąg z protokołu Okręgowej Rady Adwokackiej w Łodzi z dnia 6 września 2005 r.

POWOŁANIE STOWARZYSZENIA ADWOKATÓW I APLIKANTÓW ADWOKACKICH

W dniu 17 września 1980 roku na terenie Łodzi adwokaci i aplikanci adwokaccy powołali do życia Stowarzyszenie Adwokatów i Aplikantów Adwokackich.

Wkrótce stowarzyszenie objęło swą działalnością niemal wszystkie Izby Adwokackie, stając się ogólnopolskim stowarzyszeniem.

Idee głoszone przez Stowarzyszenie Adwokatów i Aplikantów Adwokackich odegrały istotną rolę w kształtowaniu społeczeństwa obywatelskiego – zapoczątkowane wielkim ruchem Solidarności.